

6.99x17.73	1/5	עמוד 7	ישראל היום! - שישיבת	04/02/2022	80499249-5
בית חולים לוינשטיין - 2119					

**4 שנים אחרי שאיבדה
שניים מילדיה בתאונה
ושנתיים אחרי הולדת
בתה, שירלי ליפניק
למדה לחיות מחדש**

36 חזקה מהרוח

"הייתי מדמיינת בור עמוק, שאני נוגעת בתחתית שלו, כג'יפה". שירלי ליפניק, ששכלה שני ילדים בתאונה, החליטה להמשיך לחיות / בתיקן אפשטיין אליאס

26.94x33.32	2/5	36 עמוד	ישראל היום! - שי שבת	04/02/2022	80499246-2
בית חולים לוינשטיין - 2119					

לפני ארבע שנים התהפך עולמה של שירלי ליפניק ✪ רכב נהוג בידי פלשתיני פגע במכונית שבה נסעה עם בעלה וארבעה מילדיהם ליד היישוב שבי שומרון ✪ אורי בת ה־12 ורואי בן ה־8 וחצי נהרגו במקום, הבן הבכור אחיה נפצע באורח בינוני, בעלה אהד נפצע קל, והתינוק אלקנה, אז בן ארבעה חודשים, ניצל בנס ✪ שירלי נפצעה קשה ונזקקה לשיקום ממושך, שבמהלכו למדה מחדש ללכת, לדבר ולאכול ✪ אבל למרות הקשיים הפיזיים והחלל העצום בלב, החליטו היא ובעלה לא לשקוע, ולפני שנתיים הביאו לעולם את נטע ✪ "רציתי להביא עוד ילד ממקום שלם, לא כתחליף. ונטע מסמלת עבורנו צמיחה"

בתחרה בתחרים

| בת־חן אפשטיין אליאס | צילום: אריק סולטן |

כבית. במסדרון המוביל אל חררי הילדים, על ארונית עץ גדולה, מוצבת תמונה של רואי מקבל מדליה בחוג כדורגל, ושל אורי בחגיגות יום הולדת. לצירן תמונות של אורי שצולמו לכבוד חגיגת בנות המצווה של בנות השכבה בבית הספר, שהיתה אמורה להתקיים ימים ספורים לאחר התאונה. גם בסלון, על מדפי זכוכית גדולים, מונחות תמונות משפחתיות שאורי ורואי הם חלק בלתי נפרד מהן. בארונות נסתרים בעליית הגג נמצאים עדיין הבגדים של אורי. אלה של רואי עברו לאחיו הקטנים, אבל את השמלות וחולצות המלמלה שירלי שומרת לנטע. "מאוד רציתי עוד בת, גם לפני שאורי נהרגה. אורי היתה בת יחידה בין כל הבנים, והיה לנו קשר כיפי כזה, היא היתה מאוד צמודה אלי. לפעמים הייתי אומרת לה ללכת קצת יותר לחברות, לצאת לעולם, לא להיות דבוקה לאמא שלה. עכשיו יש לי ייסורי מצפון על זה, למה לא נתתי לה להישאר צמודה אלי".

ר התאונה עברה שירלי כרכות תרבות ייעוץ רית במתנ"ס בכפר יונה, אולם מאז לא חזרה לעבודה סרידה. אהר עובר כמהנרס מכונות עצמאי בשבי שומרון.

הם התחילו את חייהם המשותפים לפני 18 שנה. תחילה גרו בשא־נור שבצפון השומרון, ואחרי ההתנתקות עברו לשבי שומרון, לקרוואנים

ורואי בן ה־8 וחצי, נהרגו במקום. בנה הבכור אחיה, שהיה אז בן 13, נפצע באורח בינוני, ובעלה אהד (39) נפצע באורח קל. התינוק אלקנה, אז בן ארבעה חודשים, ניצל בזכות הסלקל שהגן עליו. שירלי נפצעה קשה. במשך שלושה שבועות שכבה במחלקה לטיפול נמרץ בבית החולים מאיר בכפר סבא, ואחריהם עוד שבוע במחלקת ריאות. לאחר מכן עברה שנה של שיקום ארוך ומפרך בבית לוינשטיין מקבוצת כללית, ולמדה מחדש ללכת ולאכול. אמא שאספה את הרסיסים ולמדה איך לקום בכל בוקר למרות החלל הגדול שבלב, שומרת שילדיה שנשארו בחיים ובעלה לא יתפּי־רקו – ואף הביאה חיים חדשים לעולם.

בשנת 2020, שנתיים אחרי התאונה, הביאו שירלי ואהד לעולם את נטע, שמסמלת עבורם צמיחה. "נס גדול", היא קוראת לה. "נס שבכלל רציתי להביא עוד ילדים לעולם, נס שרציתי להמי שיד בחיים, נס שאחרי התאונה עוד יכולנו להביא ילדים לעולם, ושלא היינו מבוגרים מדי. לא כל האימהות יכולות להביא עוד ילדים לעולם אחרי אובדן ושכול. מי שכן, מקבלת מתנה מטורפת. נטע מביאה הרבה אהבה וחיים. היא עושה טוב לכולנו". היא אישה יפה, מטופחת. לבושה בשמלה ארוכה, ולראשה מטפחת צבעונית גדולה. מדברת מהר, גם כשכואב, לא נותנת לעצמה לשקוע. הנוכחות של אורי ורואי מורגשת בכל פינה

כששירלי ליפניק שמעה על התאונה הקטלנית בדצמבר האחרון, שבה נהרגו שני הילדים של משפחת מעודה, הללי (6) וטוב ראי (3), והוריהם הודיה ויניב נפצעו אנושות – היא לא הצליחה לעצור את הרמעות. שמחת חג החי נוכה, שמאז שילדיה שלה נהרגו בתאונה מהולה אצלה בכאב גדול, הופרה שוב. "כל תאונה, במיוחד כזאת, שוברת אותי", עיי־ניה דומעות. "בכל תאונה כזאת אני יודעת מה עומד לעבור על מי שנותרו בחיים. אני יודעת כי הייתי שם, בין חיים למוות, כשהילדים שלי נהרגו בתאונה דומה. הייתי שם, עברתי שיקום לצד אובדן, היתה לי יד אחת באבל ובאובדן ויד שנייה במאמץ לשרוד. וזה נורא.

"והדבר הראשון שעובר לי בראש ברגע כזה זה שאני רוצה לחבק אותם. להגיד להם שלא יתייאשו. שידעו שיש חיים אחרי שבר גדול. צריך תפילות וניסים, ועזרה גדולה מהקב"ה, וגם אם נראה שאין לאן לעלות, אפשר לבחור בחיים. אבל בעיקר אני רוצה לתת להם חיבוק". עולמה של שירלי (38) התהפך בינואר 2018, בתאונה קטלנית סמוך לצומת שבי שומרון, כאשר נסעה עם בעלה וארבעה מילדיהם בדרכם הביתה, ליישוב שבי שומרון. רכב שבו נהג פלשתיני פגע בהם בחוזקה, ושניים מילדיה, אורי בת ה־12

27.16x33.71	3/5	37	עמוד	שישבת - ישראל היום!	04/02/2022	80499247-3
בית חולים לוינסטין - 2119						

"היא נס גדול".
שירלי ליפניק
ובתה נטע

80499248-4	04/02/2022	ישראל היום!	שישבת	עמוד 38	4/5	27.23x32.23
בית חולים לוינסטיין - 2119						

ובהמשך לבית קבע. לפני שש שנים עברו לשכונה חדשה ביישוב. הם הביאו לעולם שישה ילדים: אחיה (17), שכיום לומד בישיבה בבית אל, אורי ורואי ז"ל (בחרנו לקרוא לו רואי ב"א, כמו יראה, לפי הציטוט 'כי שם יראה השם'), אמתי (9), שבזמן התאונה היה בבית עם סבתו, אלקנה (4) ונטע בת השנתיים. ביום שלישי, 23 בינואר 2018, שירלי היתה במתנ"ס, שם התקיימה באותו ערב הופעה של חנוך בן ארי. היא בדיוק חזרה לעבודה אחרי חופשת הלידה עם אלקנה ופגשה את אהר בהופעה, לשם הגיע עם הילדים. "בסוף ההופעה קנינו לילדים ברד ומיץ תפוזים. אורי היתה צדיקה, היה לה ארנק משלה, וכשהיא ראתה שלרואי חסר כסף היא נתנה לו, בלי שביקש. היה לה טוב לב כזה. זה היה ערב גשום, ונכנסנו לאוטו מההיתה לנו נסיעה יחסית קצרה הביתה, של כחצי שעה, והם נרדמו באוטו. צומת לפני הבית שלנו, דקה לפני שהגענו ליישוב, רכב פלשתיני ירד בירידה שמולנו ונכנס בנו חזיית במהירות מאוד גבוהה. כל האוטו נמחץ. כנראה שאיבדנו את ההכרה לכמה שניות, וכשהתעוררתי הרי גשתי שאני לא נושמת. צעקתי לבעלי, 'אני לא נורשמת, מה קרה?', והוא ענה שעברנו תאונה. הוא כבר עבר למושב האחורי, לברוק את הילדים. הוא היה עם שני קרסוליים שבורים, אבל הצליח לעבור אליהם.

"אהד התחיל לספר לי לאט-לאט מה קרה. שעברנו תאונה, שנפצעת. שאחיה נפצע והוא בסדר. שהוא עצמו גם נפצע והוא בסדר, שאמתי ואלקנה בסדר. ואני מסתכלת עליו, וסופרת עם האצבעות את הילדים, ומסמנת לו עם האצבע ו'?"

אהד בהלווייתם של אורי ורואי ז"ל. "הוא הספיד את הילדים שלנו בלעדיי" צילום ארכיון: מרים צחי

"שאלתי מה עם הילדים, והוא אמר, 'הכל בסדר, הכל בסדר'. כנראה שזה מה שהוא חשב. אלקנה עף עם הסלקל מהאוטו, ורק בזכות זה לא קרה לו כלום. אבל האחרים נפצעו. אחיה הצליח בהתחלה לצאת לכר מהאוטו המי עורך, הלך כמה צעדים ונפל על הכביש. בדיעבד התברר שהוא סבל מפגיעה פנימית. "אהד הועיק את כוחות הביטחון, וצוות ההצלה הגיע מהה. אני הייתי לכודה, ויחידת החילוץ ניסרה את הרכב. אני לא זוכרת איך חילצו אותי, אבל פיננו אותי לאמבולנס ונתנו לי משככי כאבים. סבלתי מכאבים אדירים. שבועות אחר כך, בטיפול נמרץ, עוד הזייתי תמונות מהתאונה." צוות ההצלה ניסה לבצע החיאה באורי, אבל ללא הצלחה. מותה נקבע בזירה, וגופתה פונתה למכון לרפואה משפטית באבו כביר. רואי פונה לבית החולים מאיר בכפר סבא, ושם נקבע מותו. אחיה סבל מקרע בטחול ואיבר הרבה דם. הוא עבר ניתוח, וכיום, מלבד צלקת, כבר אין זכר לפגיעה. אהד סבל משבר בכל קרסול, ומחבלות בבית החזה ובצלעות. הוא היה מאושפז למשך כשבוע, ועבר שיקום בבית. כמשך כחודש התנייד באמצעות כיסא גלגלים ומאוחר יותר נעזר בקביים. היום הוא כבר לא נזקק להם. שירלי סבלה מפגיעות מרובות: יד ימין שלה

הוצלעות נשברו, מה שגרם לחור בריאות, והיא סבלה מקרע בעורק הראשי המוביל דם למוח ומפגיעת ראש. בבית החולים נאבקו על חייה, היא עברה ניתוחי חירום וקיבועים, ואושפזה בטיפול נמרץ מורדמת ומנושמת. "הילדים שלי נהרגו, ואני גיליתי את זה בדיעבד. זה מזעזע. את לא ליד הילדים שלך ברגע הנורא הזה, ולא יכולה לעשות כלום. לוקחים אותך במצב מרוסק, והילדים מפוזרים פה ושם, ואת לא יכולה להיות איתם ולשמור עליהם. הילדה שלי היתה באבו כביר, ואבא ואמא שלה לא יכלו ללוות אותה כי היו בבית חולים." יום לאחר התאונה, בשעות הערב, נערכה הלווייתם של אורי ורואי. שני קברים קטנים שנחפרו זה לצד זה, שני ילדים שהובאו למנוחת עולמים בזמן שאמם נלחמת על חייה. "הם לא ידעו אם לחכות שאתעורר או לא, אמרת שירלי. "אהד שאל רב, שאמר לא לחכות. הוא נסע באמבולנס מבית החולים להלוויה, ואחיה נשאר בבית החולים. את מבינה? אהד ישב שם באלונקה והספיד את הילדים שלנו בלעדיו. "אני תוהה לעצמי כל פעם מחדש אם השם עשה איתי חסד בכך שלא יכולתי להשתתף בהלוויה. אני תוהה אם הייתי יכולה לעמוד בזה. איך אפשר לעמוד בהלוויה של הילדים שלך? זה מטריף את הרע. עד היום אני לא יודעת אם זה טוב או רע שלא ליוויתי את הילדים שלי ברגעים האחרונים שלהם." במשך שלושה שבועות היתה שירלי מורדמת ומורשמת, בלי לדעת מה קרה בתאונה. במהלך האשפוז היא גם עברה אירוע מוחי בעקבות קריש דם, שהוביל לפגיעה בצידו השמאלי של הגוף ועיכב את ההחלמה. רק אחרי שמצבה התייצב, החלו הרופאים להפחית במינוגים של תרופות ההרדמה, ושירלי התעוררה למציאות הבלתי אפשרית. "אהד הגיע עם עוברת סוציאלית, וישב לידי. הוא התחיל לספר לי לאט-לאט מה קרה. סיפר שעברנו תאונה, שנפצעת, שאני בבית חולים. שאחיה נפצע והוא בסדר. שהוא עצמו גם נפצע והוא בסדר, והוא פה איתי. שאמתי ואלקנה בבית, והם בסדר. "ואני מסתכלת עליו, וסופרת ככה עם האצבעות את הילדים, ומסמנת לו עם האצבע ו'?" ואו הוא אמר 'רואי ואורי נהרגו. עשיתי לו עם הראש לא, סימנתי עם היד לא, לא יכול להיות, והתחלתי לבכות. והוא הנהן 'כן' עם הראש. הוא שאל אם אני רוצה שהוא יקרא למי שהו, וסימנתי 'כן'. הוא שאל מ, אם אלה החברות שלי, ואני ביקשתי שיקרא ללימור סון הרמלך, השכנה שלי, שבי-2003 נפצעה קשה בפגיעה ובעלה שלום (שולי) נרצח. לימור מדברת הרבה על מה שעברה, וידעתי שהיא האדם הנכון לתת לי את התמיכה הנפשית באותו הרגע. "לאט-לאט התחלתי לעכל, אבל לא הצלחתי באמת להתאבל כי סבלתי מכאבים מטורפים. היה לי כאב עצום בלב, וכאבים מטורפים בגוף, ומיליון תופעות לוואי. היד שנשברה מאוד כאבה. האירוע המוחי שיתק לי חצי גוף, ולא הצלחתי להפעיל את יד שמאל. הייתי סיעודית לג' מרי. קילחו אותי, האכילו אותי. זו תחושה נוראית, נוסף לטראומה. למולי היו לידי כל הזמן חברים ובני משפחה. כל המערך הקהילתי ביישוב שלנו תמך בי." אירוע בר המצווה של הבן אחיה, שהיה אמור להיקיים חודש אחרי התאונה, בוטל, אבל יום למחרת ה-30 למותם של אורי ורואי נערכה שבת בר המצווה. בבוקר יום שישי עלו בני המשפחה והחברים לקברם של אורי ורואי, ובשבת הלכו לבית הכנסת, לשמוח בשמחתו של אחיה. שירלי לא היתה מסוגלת להגיע לבית העלמין. "אני הייתי במצב כל כך קשה, שבכלל לא הייתי שותפה להכנה של האירוע. החברות מהיישוב ארגנו את הכל. אבא שלי הסיע אותי לעלייה לתורה, וחזרתי לבית החולים. כתבתי לאחיה ברכה ביד ימין השבורה, בכתב שהיה ממש לא ברור. "מאוד רציתי שתהיה לו השמחה שלו, למרות שזו היתה שמחה מהולה בעצב. מאוד התרגשתי, וגם היה לי מאוד עצוב שאנחנו מגיעים בלי אורי ורואי. עשו

לנו צילום משפחתי לאירוע, כולם התייפייפו, אבל לכולנו היה קשה כי זו התמונה המשפחתית הראשונה בלי אורי ורואי. "בכלל, כל התקופה הזו של השיקום והשבועה מעורר רבבת אצלי. לא הייתי בהלוויה, לא ישבתי בשבעה, אני שים שבאו לבקר אותי בבית החולים ניחמו אותי על הילדים שנהרגו ואיחלו לי איחולי החלמה. רק אחרי שהתחלתי להתמודד נפשית עשיתי קריעת בגד עם עצמי, לאות אבל". תרי חודש של אשפוז, בפברואר 2018, עברה שירלי לשיקום בבית לוינסטיין, במחלקה לשיקום חבלות מוח. "בבית לוינסטיין התאפסתי על עצמי. הייתי צריכה להתחיל הכל מחדש. ללמוד ללכת, להשתמש בשתי הידיים, לדבר. עשיתי ריפוי בעיסוק, שיקום בדיבור, פיזיותרפיה. "היו לי רגעים מאוד קשים. הייתי יושבת בטיפולים, ופתאום האוברן היה מציף אותי. הייתי מסתובבת בתחושה שהעולם שלי חרב. הייתי צריכה לחוות את האבל לצד השיקום. לפעמים הייתי מרמינת בור עמוק, שאני נוגעת בתחתית שלו, של הגי'פה, עם גוף מפורק, לא מסוגלת לדבר או לאכול, ובוכה, בוכה, בוכה. עיברתי את האבל. אבל אמרתי לעצמי שאני באה לעבוד – ולצאת מההצבתי לעצמי רדליין, אמרתי לר"ר ירון סחה, או מנהל המחלקה, שאני צריכה לחזור לילדים שלי, הביתה". משפחתה קיבלה אישור מיוחד לישון לצידה בבית החולים, בשל המצב המורכב. הילדים היו מגיעים לבקר אחר הצהריים. אחרי חודש וחצי, כשמצבה מעט השתפרה, אפשרו לה לעבוד ללינת בית. בסוף חודש מאי עברה לאשפוז יום. איך נראה שיקום בזה, כשרק איבדת שני ילדים? "זה היה תיק רציני, אבל הבנתי שאני צריכה לצלוח אותו. החלטתי עם עצמי ועם בעלי שאנחנו ממשיכים בחיים. שיש לנו ילדים, ואנחנו רוצים להמשיך לגדל את המשפחה. ראיתי את עצמי חוזרת הביתה ומטפלת בבית ובילדים, לא בעצמי, וכל הזמן שאלתי את המרפאה בעיסוק ואת הפיזיותרפיסטית עוד כמה זמן אני מסיימת את השיקום, מתי אני משתחררת, מה נשאר לעשות כדי לסיים. "אמרתי לעצמי, 'מה, בגיל 34 אני אעצור את העולם ולא אעשה כלום?' רציתי מאוד לחזור לחיים הרגילים, לתפקד. עד התאונה הפקתי אירועים גדולים ולא נחתי לרגע, והנה אני יושבת פה בשיקום ומרכיבה פאזלים, דבר שאני לא אוהבת לעשות אפילו עם הילדים. "הטיפולים הרימו אותי על הרגליים. לטפס את המדרגות של בית לוינסטיין, למשל, היה נראה לי סוף העולם, עוד מדרגה ועוד מדרגה. אבל המטפלים הלכו איתי צעד-צעד, עד שהצלחתי לעלות, והיום אני רצה לבד במעלה המדרגות. "עברתי תהליכים מדהימים, למדתי איך להתמודד עם העובדה שאני לא מצליחה לעשות דברים מסוימים. זה היה מטורף, כי מבחינתי הייתי במירוץ של החיים ופתאום מישהו שם לי ברקס. אבל לא רציתי לוותר. למדתי מהי סבלנות בדרך הקשה. שאלו אותי מה השעה, אבל לא יכולתי לקרוא שעון. שאלו אותי תרגילים פשוטים בחשבון, ולא הצלחתי לפתור אותם. השיקום בבית לוינסטיין היה תואר ראשון באוניברסיטה לנפש ולשכל". "שירלי עברה תהליך שיקומי אינטנסיבי וממושך", אומר ר"ר ירון סחה, אז מנהל המחלקה לשיקום חבלות מוח בלוינסטיין, וכיום ראש אגף השיקום במשרד הבריאות. "היא סבלה מפגיעה מוחית ומחולשה בפלג גופה השמאלי, מחבלה בחזה ומליקויים נוספים. "אבל במסגרת הטיפול השיקומי, בשיתוף כל הציוותים המטפלים – רפואה, סיעוד, פיזיותרפיה, ריפוי בעיסוק, פסיכולוגיה, תקשורת ועבודה סוציאלית – חל שיפור מרשים בתפקוד שלה. כשהיא השתחררה מבית החולים היא כבר הלכה באופן עצמאי, ללא עוזרים. גם אחרי השחרור שירלי שמרה על רמת מוטיבציה גבוהה, והמשיכה לעבוד ולשפר את התפקוד שלה".

27.18x32.77	5/5	39	עמוד	ישראל היום! - שישיבת	04/02/2022	80499250-7
בית חולים לוינסטין - 2119						

צילום מהאלבום המשפחתי

שירלי ואהד עם אחיה (מימין), אמת, רואי ז"ל ואורי ז"ל. "החיים נמשכים, וחשוב לי להיות אמה שלהם"

יש לה רגשות אמביוולנטיים כלפי הצורך בהנצחת הילדים. כמו בריקוד, היא נעה קדימה ואחורה בניהול הפרויקטים לזכרם. מפיקה סרטונים ששוברים את ליבה, אבל ממשיכה. "לקחתי את התחום שאני טובה בו, והשתמשתי בו לתרפיה לנפש וליצירת זיכרון של הילדים, לעילוי נשמתם. זה קשה, אבל אני מחזיקה את עצמי. הרי אני ובעלי לא שוכחים את הילדים שלנו. הם איתנו בהכל, בלב ובנפש, בחגים, בזיכרונות, בסיפורים. אבל אני רוצה שגם החברים והמשפחה לא ישכחו אותם, ולא רק באזכרות. אז למרות שמאוד קשה לי לחשוב עליהם ולהתעסק בתמונות ובסיפורים שלהם, אני עושה עוד סרט, ועוד שיר, שיזכרו אותם".

פרויקט אחד כזה היה לכבוד בת המצווה של אורי, שאותה היתה אמורה לחגוג חצי שנה לאחר התאונה. שירלי הזמינה את חברותיה לאירוע של הפרשת חלה, והבנות הכינו תכשיטים שנתרמו לילדות שמאושפזות בבית החולים שניידר. "אורי חיכתה לבת המצווה שלה. היא תכננה לתרום שיער לילדות חולות סרטן וחיכתה

שהוא יגדל. במקום שהיא תחגוג, חיל"קנו בשמה עגילים ושרשרת לילדות, וחילקנו עוגיות ועוגות בבית החולים מאיר. האירוע היה מאוד טעון, היה המון עצב, שלקחנו למקום של עשיית חסד".

ביום הולדתו של רואי ארגנו שיר"לי ואהד טורניר כדורגל וערב לימוד תורה לאבות ובנים - שני דברים שרואי מאוד אהב. "הוא היה שובב כזה, אהב גם לקרוא וגם לשחק כדורגל. הקמנו לזכרו ספדייה תורנית לילדים בבית הכנסת ביישוב, וקיבלנו ספר תורה לעילוי נשמת הילדים מקהילה יהודית

במוסקבה. כשעשינו הכנסת ספר תורה, הגיעו 30 מחברי הקהילה הזו במיוחד לבית הכנסת בשבי שומרון".

היא מניחה את ידה על החזה. "הם לא נמצאים כאן פיזית, אבל הנשמה שלהם פה איתנו, בנפש. ולכן אני עושה את כל זה. אני אומרת לעצמי, תתאמצו, תבכי, ותעשי. ועם כל הקושי הזה, אני גם עושה המון למען הילדים שנשארו. אירועים, מסיבות, דברים קטנים של היומיום. מברכת אותם כל הזמן. כי החיים נמשכים, והי שוב לי להיות אמה שלהם, ואולי אפילו להביא עוד ילדים לעולם. זו שמחה מהולה בעצב, ועצב מהול בשמחה".

batchene@gmail.com

אמא שלה, היא מספרת, הגיעה לכל הלידות שלה, אבל בוז של נטע רצתה להיות לבר עם אהה. "רציתי שטח סטרילי, שלנו. והיתה לי לידה מדהימה. כל הצוות זכר אותנו. כשבאתי להיבדק במיון יולדות, אחת הרופאות ויהתה אותי והתחילה לבכות מהתרגשות, ואני בכיתי ביחד איתה. אחת העובדות הסוציאליות, רותי פסל, נשארה איתנו בקשר מאז התאונה ואפילו באה לבר המצווה של אחיה, וכשהגעתי ללדת היא ליוותה אותי. גם מבחינה רפואית הכל הסתדר. אישרו לי לקבל אפי"דורל וללדת בלידה רגילה, ומבחינתי ילדתי כמו מלכה".

נטע אודיה נולדה ב-12 בפברואר 2020, שבועיים לפני התאריך המשוער. נטע כסמל לצמיחה, ואודיה על שם סבתא אורי של שירלי, והמשפט "אודה ליה".

"פחדתי ללדת ביום האזכרה השני של רואי ואורי, שחל ב'ח' בשבט. רציתי לתת לעצמי את המקום לאי

זכרה, להתכונן אליה כמו שצריך, ורק אחר כך להי

תפנות ללידה. בסוף נטע נולדה ב'ח' בשבט, עשרה ימים אחרי האזכרה.

"אני לא תמיד אוהבת חיבורים קוסמיים כאלה, אבל

תאריך הלידה של נטע מסמל המון.

עשרה ימים מהיום הנורא הזה של ח'

בשבט, התחלנו תהליך של צמיחה. גם

חגיגות הבריתה נערכו ב'מצפה אור' -

אתר שהקימו בני נוער ביישוב לזכר

אורי ורואי. ככה כל התקופה הזו, כבר

שנתיים, מסמלת לנו אבל וגם צמיחה.

שני רגשות שהולכים יחד בהרמוניה

כזו, אחד ליד השני".

משך שנה וחצי נשארה שיר

לי בבית עם נטע, ורק בספטמ

בר האחרון הכניסה אותה למעון

ביישוב. "זה מילא אותי בכל המובנים. אחרי שיקום

מטורף של שנתיים, עשה לי טוב להיות עם עוד מי

שהו בבית, לטפל, ליהנות. היה לי קצת שקט עם נטע".

מאז התאונה היא לא חזרה לנהוג. "החלום שלי הוא

לחזור להיות עצמאית. זה קושי מטורף בשבילי, אבל

אני לא רוצה לוותר ולהרים ידיים. עברתי כמה שיעורי

נהיגה ותהליך במרפאה לשיקום נהיגה בבית לוינסטין,

אבל אני צריכה רחמי שמיים כדי שזה יתקדם ואוכל

לשבת מאחורי ההגה. אני גם מאוד רוצה לחזור לעבוד

בהפקת פרויקטים. לחזור לתחושה של עשייה, ואני

מחפשת את המקום שיתאים לי.

באוקטובר 2018, כמעט עשרה חודשים אחרי התאונה, שוחררה שירלי מבית לוינסטין. לפני היתה עוד תקו

פת שיקום במכון רקנאטי - מכון שיקום לתעסוקה בתל

אביב, אבל היא ניצלה את ההפוגה שבין שתי תקופות

השיקום כדי להתאווור.

"כשהחלטתי שאני בוחרת בחיים, אמרתי לעצמי שאני

אחיה הכי טוב שיש. בחצי השנה הזאת נסעתי עם אהד

לשבוע בשווייץ, להתאווור בנוף של מפלים ויערות. אחר

כך נחתי בבית, למדתי תורה במדרשה, טיילתי, עשיתי

טיפולים נפשיים ואלטרנטיביים, שתייתי קפה עם חברות.

עשיתי מה שטוב לי, לגוף ולנפש. לא יכולתי להיות בין

ארבעה קירות לבד. ידעתי ששום דבר לא יחזיר לי את

הילדים, אבל כדי לבנות את החיים שלי מחדש הייתי

צריכה להתחיל מהתחלה, לבנה על לבנה".

צי שנה חלפה, ושירלי התחילה את תקופת השי

קום במכון רקנאטי, שם עברה ריפוי קוגניטיבי

ונפשי. "הגעתי עם שני 'תיקים', של אבל ושל

פגיעת ראש. והדבר העיקרי שלמדתי שם, הוא שגם אם

יש בעיות שלא תמיד אפשר לפתור, אנחנו מוצאים את

הדרך שלנו להתמודד עם הקושי. הייתי נוסעת לשם

באוטובוסים, תוך כדי גידול משפחה וניהול משק בית,

כי ככה רציתי".

"במהלך השיקום גם עשיתי תהליך ארוך עם המט

פלת שלי, עד שהבנתי שאני מוכנה ורוצה ללדת שוב.

אהד מאוד רצה עוד ילדים, ואני רציתי לוודא שאני

מביאה עוד ילד לעולם ממקום שלם, לא כתחליף. לא

בגלל תחושת האובדן על שני ילדים שנהרגו לי. כשהי

בנתי שאני מוכנה לזה נפשית, החלטנו ללכת על זה".

שירלי נאלצה לעבור סדרה של בדיקות שיאשרו

שהיא תוכל לעמוד בעוד היריון, ושלחץ הלידה לא

יגרם לאירוע מוחי. היא הרתה חודש אחרי שהחלה

את השיקום ברקנאטי.

"ההיריון עבר לי מאוד בסדר, אבל מהלידה עצמה

מאוד חששתי", היא משפילה מבט. "תהיתי איך תרגיש

לידה אחרי אובדן, למה לצפות, אילו רגשות יעלו. האם

מותר לשמוח כשמצטרפת לידה חדשה למשפחה? האם

מותר להיות עצובים כי האחים שלה נהרגו? לא ידעתי

מה להרגיש, ופחדתי שהכל יתערבב ביחד בלידה".

היא בחרה לעבור את הלידה בבית החולים מאיר,

אותו בית חולים שבו אושפזה לאחר התאונה, ושבו

נפטר רואי. "רציתי להביא חיים במקום שבו היה לי

כפי קשה. לסגור מעגל.

"אמרתי לעצמי, 'מה, בגיל 34 אני אעצור את העולם ולא אעשה כלום?' רציתי מאוד לחזור לחיים הרגילים, לתפקד. כל הזמן שאלתי את המרפאה בעיסוק ואת הפיזיותרפיסטית שלי עוד כמה זמן אני משתחררת, מה נשאר לעשות כדי לסיים"

"מהלידה עצמה מאוד חששתי. תהיתי איך תרגיש לידה אחרי אובדן, אילו רגשות יעלו. האם מותר לשמוח כשמצטרפת לידה חדשה למשפחה? האם מותר להיות עצובים כי האחים שלה נהרגו? לא ידעתי מה להרגיש, ופחדתי שהכל יתערבב ביחד"

"לקחתי את התחום שאני טובה בו והשתמשתי בו ליצירת זיכרון של הילדים. לכבוד בת המצווה של אורי, החברות שלה הכינו תכשיטים, שחילקנו לילדות בבית שניידר, וליום ההולדת של רואי ארגנו טורניר כדורגל וערב לימוד תורה"

ד"ר יהונתן שחר